

SZEPESI ZSUZSANNA

A hídon

Beúszik a tudatomba
messziről egy emlékkép,
múló idő távolában
is úgy érzem, nagyon szép.

Kicsi leány szőke haja
langyos szélben meglebben,
kőkényszemén sűrű pilla
szégyellősen megrebben.

Keze simul biztonságban
nagyapjának tenyerén,
bejárták már fenn a várat,
duzzad szívén az élmény.

Ott állnak most csonka hídon,
alattuk a nagy folyó,
túlsó partja csábít hívón:
átsétálni volna jó;

mert ott rekedt néhány rokon –
a nagyapa meséli,
merengőn egy régi koron,
de a kislány nem érti.

Milyen jó így, csak azt érzi,
nézelődni csendesen,
mennyi sokat fog mesélni
ő is, amint hazamen'!

Régi kislány egymagában -
sétálok át a hídon,
még az emlék ringat lágyan,
örömömet elsírom.